

Usmiljen otrok.

V hudej zimi je uboga ženica lazila od hiže do hiže, iskáje hrane in gorkote. Vsa se je od mraza tresla. Mimo pride bogata, lepo oblečena gospá. Ženica je poprosi darú, a terdoserčna gospá se ne ozre ná-njo. To je videl nekak deček. Priteče k njej, poseže si v žep ter jej podá jedini svoj novčič. Gledal ga je od daleč gospod duhovnik, vesel dobrega otroka. Pokliče ga k sebi, ter deček pride ves boječ. „Nij si storil zlega,“ reče duhovnik, „čemu se bojiš? Kaj si dal ženici?“ — „Samo novčič,“ odgovori deček; „več nijsem imel.“ Duhovnik mu velí: „dobro si storil, ljubi otrok! Da umeješ, kako so taka dela po godi Bogu in ljudém, povernem ti jaz, kar si dal, ker novcev sam potrebuješ; ná!“ Dá mu gospod sreberno dvajsetíco. Deček je nij hotel vzeti, ker se mu je zdelo, da je preveč. Po daljšem prigovoru jo vzame, zahvali gospoda in odide. Duhovnik za njim gleda, kam pojde; a deček steče za ubogo starko ter jej podá tudi to dvajsetíco.

A. Z.

Kdor umé, njemu dvé.

(Serbska narodna pripovedka šaljíva.)

Bil je strije in sinovec. Reče sinovec strijcu: „hajdi strije, da ideva po svetu.“ Strije pristane ter odideta. Idóč potem doídeta človeka, vodéčega dvoje ovác na ozlíci.*) Tedaj reče sinovec strijcu: „hajdi da ukradeva to dvoje ovác.“ A strije mu odgovori: „kako hočeva ukrasti, kadar ji vodi na ozlíci?“ A on mu reče: „lehko ukradeva; naj ukradem jaz.“ Ondaj odide poberzo naprej ter izuje jeden črévelj in ga verže na pot, kodar pojde ón z ovcama, ter se skrije kraj pota. Kadar pride ón, ki je gnal dvoje ovác, vzdigne črevelj a zopet ga odverže, govoreč: „kaj mi hoče samo jeden?“ Slišavši to sinovec poteče zopet naprej in še drugi črevelj izuje ter verže na pot in se zopet skrije. Kadar ón z ovcama zopet vidi še drugi črevelj, ondaj mu je žal, ka pervega nij vzal, ter priveže svojih dvoje ovác kraj pota za drevo in se poverne po črévelj, da bi oba sestavil. V tem se priplazi sinovec, odréši obe ovcí in odvède strijcu. Posled tega ideta dalje strije in sinovec po svetu. Idóč tako vidita človeka orjóčega njivo z dvema voloma. Tedaj reče sinovec strijcu: „hajdi da mu ukradeva jednega vola od orala!“ A strije mu odgovori: „kako hočeva ukrasti vola izpred človeka?“ A ón reče: lehko ukradeva. Nu, pojdi na ón kamen, sédi in víči neprestano: „čudim se,“ ter kadar pride k tebi vprašat, čemu se čudiš, a ti mu reci, da se čudiš njemu, ka orje na jednom volu.“ Strije posluša sinovca, odide in séde na kamen ter ga stane kričanje: „čudim se! čudim se!“ Kadar se je uže zdelo zadosti ónemu človeku, ki je oral, poslušajoč ga, ustavi voli, odide in vpraša: „čemu se čudiš, bes te opáli!“ A on mu s kamena odgovori: „čudim se tebi, ka orješ z jednim volom.“ A orač mu odgovori: „ne orjem z jednim, nego z dvema.“ Tedaj se berže bolje poverne k oralu,

*) Ozlíca je štrik (Strick.)